

1

Pri ponoroch do veľkých hĺbok sa človek môže dostať do euforickej nálady pripomínajúcej stav opitosti. „Hĺbková choroba“, ako sa tento úkaz nazýva, je zapríčinená narkotickým pôsobením inertných plynov na nervový systém z dôvodu narastajúceho tlaku.

Z východu prilietajú čajky, zhromažďujú sa na okrajoch striech v hustých rojoch a spoločne lamentujú. Volajú na seba, odpovedajú si, jedna druhú podpichujú, škriekajú ako čarodejnice na svätójánsku noc. Z izby v podkroví ich počujem cupitať sem a tam. Znie to, akoby sa mi nad hlavou presúvalo vojsko drobných škriatkov. A keď pozriem cez okno, vidím ich zoradené na streche kôlne ako živé bowlingové kolky. Niekedy sú ich celé húfy ako vo filme o krvilačných vtákoch, no na rozdiel od Hollywoodu sú naše čajky neškodné. Nemusíme sa obávať, neďobnú nám do klobúkov. Ani nádoba na odpadky ich nezaujíma. Každé ráno je to rovnaké. Pýtame sa, čomu vďačíme za ich dochvíľnu návštevu hneď na úsvite.

Mne čajky neprekážajú, no ich ranné prekáračky budia starého otca, ktorý spáva až do obeda. V pyžame vyjde von a kameňmi sa snaží lietajúcu chamraď rozohnať, ale nevie mieriť, takže tým dosiahne pravý opak a rozhorčený huriavk ešte zosilnie. Ak, pravdaže, nerozbije okno. Najradšej by vzal winchestrovku a urobil s dotieravými operencami rýchly proces, no nemôže. Stará mama pred ním ukryla náboje. Odmietajú sa podieľať na vraždení nevinných vtákov, takže ráno čo ráno trpíme ich škrekot až dovedy, kým sa samy neunavia. To býva okolo siedmej. Potom sa spamätajú a spoločne odletia preč.

Ak mám byť úprimný, ranný rozruch a skoré vstávanie mi v podstate vyhovujú. Končí sa nimi strašidelná noc aj desivé muky a ja si môžem v pokoji vychutnávať májové rána a tešiť sa z pohľadu na zvláštny jas lemujúci jarnú oblohu. Hneď ako priletia čajky, zídem na breh k pulzujúcemu šumeniu ospalej vody. Odtiaľ s nadšením pozorujem nebo, ponorené do žiarivých lúčov nového slnka, ktoré sa opäť hrdó vynára na konci svojej temnej cesty. Vtedy je čas preskúmať podmorské udalosti predošlej noci a vydať sa po stopách malých, občas už mŕtvych svedectiev, ktoré na brehu zanechal odliv. Napríklad minule sa pred domom pani Papetovej vyplavil žralok obrovský. Bol dlhý ako dom a papuľu mal takú ozrutnú, že by ma bol bez povšimnutia prehltoť ako planktón. Ľudia neveriacky krútili hlavami nad obrovskou mŕtvolou. Rozprávali sa, pýtali sa jeden druhého, čo s ňou. Nemohli ju tam nechať. Vzbudzovala príliš veľké rozpaky a navyše už začala aj poriadne zapáchať. No kým sa ju chystali motorovou pílou rozrezať, objavili sa ľudia z ministerstva, aby si vysušeného stroskotanca pozorne prehliadli. Pozastavili prácu a urobili toľko

fotografií ako policajní inšpektori. Už chýbala len páska, tá žltá vec, ktorou sa vymedzuje miesto vraždy. Sú takí pedantní, vrel som si, že určite zoberú odtlačky prstov aj nám, ale nie. Neboli sme dostatočne podozriví. Keď štátni zamestnanci ukončili rozsiahlu obhliadku, privolali žeriav, potom kamión a žraloka odviezli. Kam? Nevieam. Do márnice? Do múzea? Na skládku? Možno na ministerstvo oceánskych záležitostí, kde ho obalili do chrupavky alebo vložili do priestrannej kartotéky s číslom trinásť, ktorá neprepúšťa pach.

Premýšľam, na čo zomrel. Nemal na tele rany ani nebol zapletený do siete. Žeby na žraločiu chorobu? Morské ťažkosti? Vyčíňanie cunami? Zdrvujúcu vlnu melanchólie? Koľko rokov sa vlastne dožíva žralok?

Napriek rannému škrekotu čajok som na pláž ešte nikdy neprišiel prvý. Vždy ma predbehne ten chalanisko: Luc Bezeau, so svojím spečeným ksichtom, akoby pochádzal z južnej pologule, v obrovských topánkach, so šmatlavou chôdzou cirkusového klauna a firemnou šiltovkou s logom spoločnosti na výrobu ťažkých strojov – ironický protiklad jeho príliš vychudnutej postavy. Prichádza od východu, ťahá za sebou vreca na odpadky ako vrátnik a prečesáva pobrežie. Okolo vyhasnutých ohnísk z predchádzajúcej noci zbiera prázdne fľaše, ktoré tam zanechali lovci korušiek a iní okoloidúci vandráci. Do vreca hádže mušle, krabie panciere, pierka a kúsiky veľrybích kostíc. Najprv som ho považoval za akéhosi novodobého ekológa, ale svoj názor som zmenil, keď som zistil, že za sebou necháva rôzne

iné druhy odpadkov. Bez ohľadu na počasie chodievala na breh každé ráno, akoby plnil svoj životný údel, okrem nedele, keď má povinnosti náboženského druhu. Viem, že pomáha slúžiť omšu v dedinskom kostole, pretože tam chodievame so starým otcom, a vždy keď ho vidím, v duchu si vravím, že vyzerá ako pochmúrny trpaslík krúžiaci okolo farára Loisella, toho veľkého plynného obra. Luc je čudný miništrant. S obrovskými topánkami vyčnievajúcimi spod príliš krátkeho bieleho rúcha, uhl'ovočiernymi vlasmi havajského strihu a röntgenovými očami mandľového tvaru, ktorými človeku vidí až do žalúdka, vyzerá, akoby práve vystúpil z ufa alebo práčky, ale to mu ani trochu nebráni svedomito si plniť náboženské povinnosti. Miništruje s dôstojnosťou pápeža. Ako liturgický strážny pes pokorne vyčkáva vedľa oltára a predvída kňazove gestá. Človek by povedal, že priebeh celého rituálu ovláda na diaľku. Počas kázne stojí v pozore, s rukami pri tele, ostražitý, pripravený zasiahnuť, a pritom pohybuje len prstami, ktoré neustále zatína a opäť uvoľňuje. Ak by ste mu nasadili kovbojský klobúk a vysadili ho na hlavnej ulici v meste Dodge, ne jeden okoloidúci by si ho zmýlil so streleckým esom. Bandita pláží. Chlapík, ktorý vytasí karafu so svätenou vodou tak rýchlo, že predbehne aj vlastný tieň. Najrýchlejší zvonár na západe. Priznávam, svojou ponorou vážnosťou na mňa urobil dojem. Jeho dobrodružná tvár ladí s mojím pochmúrnym výzorom a podnecuje moju zvedavosť. Ak by mi to dovolil, rád by som sa s ním skamarátil alebo ho aspoň počas jeho ranných obchôdzok pozdravil. No nič také neprichádza do úvahy, pretože k podobným dôvernostiam pociťuje hlboký odpor. Len čo ma zbadá motať sa okolo stožiara alebo si

na môle pochutnávať na čokoládovej buchte, okamžite si zbalí veci a bez ďalšieho otáľania sa poberie preč. Je možné, že je až taký bojzlivý? Alebo len príliš citlivo vníma opar tragických udalostí, ktorý ma zahaľuje? Nech je to akokoľvek, zďaleka ma obchádza ako Odyseus, keď sa vyhýbal neslávnym kútom Egejského mora. Prechádza popri našom dome len preto, že nemá inú možnosť. Zakráda sa, ani na chvíľu sa nezastaví a vždy rýchlo zdúchne, prenasledovaný obavami, ktorým jakživ neporozumiem.

Denis Thériault

Chlapec, ktorý patrilo moru

Z francúzskeho originálu *L'Iguane*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Éditions XYZ v Montreale v roku 2001, preložila Kristína Hečková

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2019
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom
Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 1 998

Jazyková redaktorka Magdaléna Poppelková

Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Ilustrácia Kristína Hečková

Obálka, grafická úprava a sadzba Radoslav Bielený

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

1. slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Ljndeni

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

e-shop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/44452046